

[Forsvarsministeren]

hoved taler man om et sikkerhedspolitisk samarbejde, som SF skal have en afgørende indflydelse på, og med det andet hoved fremsætter man en stribe forslag, som man på forhånd må vide er fuldstændig uspiselig for det flertal her i Folketinget, der står bag dansk forsvars- og sikkerhedspolitik.

Jeg er sikker på, at vi i løbet af en måneds tid vil se, at SFs tohovedede hest taler med det andet hoved igen, og det bliver, når vi skal have finanslovdebatten. Jeg går ud fra, at SF holder fast ved sit forslag om, at vi skal have fjernet hele forsvarsbudgettet med ét slag med virkning fra den 1. januar 1987. Jeg kan se, hr. Thoft nikker, så det må vi gå ud fra. Jamen SF afslører jo hermed i virkeligheden langt bedre, end vi andre er i stand til det, hulheden og dobbeltspillet i sin politiske linje.

Jeg skal ikke sige mere om det og kun henvende mig til hr. Albrechtsen, der tog afstand fra det, jeg sagde om, at danske soldater ville blive ofre, hvis forslaget om forholdsordren blev vedtaget. Nu vil jeg i modsætning til hr. Albrechtsen nøjes med at holde mig til selve forslaget, for holder vi os til det, vil det betyde, at forholdsordren ophæves og dermed baggrunden for en dansk forsvarsindsats. I bemærkningerne siger man: ja, man må gerne i yderste nød under tilbagetrækning – det er vigtigt: under tilbagetrækning – forsvare sig. Det var sandelig flot, hr. Albrechtsen, det var sandelig flot, men kendsgerningen er, at det danske forsvar ville blive fuldstændig prisgivet og danske soldater og danske enheder ville blive solgt. Det ville være en politik, som alle, der føler et ansvar over for forsvaret, helt naturligt måtte afvise. Jeg er klar over, at hr. Albrechtsen ikke føler et sådant ansvar, men det gør vi andre.

Så skal jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, der rejste spørgsmålet om de gældende bemyndigelser, at jeg tror, jeg kan sige, at ingen dansk regering – ikke den nuværende, og jeg kan heller ikke forestille mig andre, på hvis ansvar forsvars- og sikkerhedspolitikken jo føres i en afgørende situation som den, vi taler om her – ville undlade kontakt til Folketinget og til Folketingets partier under en eller anden form. Jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at nogen dansk regering ville drømme om at misbruge de beføjelser, der findes.

Vi taler jo om en hypotetisk situation. Vi taler også om en situation, der for landet, for befolkningen, for os alle ville være dybt alvorlig, og som ville kalde på den allerstørste ansvarsfølelse, og jeg føler mig overbevist om, at de danske regeringer, der måtte komme på tale, ville leve op til den ansvarsfølelse.

Min bekymring ville først for alvor stige, hvis det var SF og VS, der fik en afgørende indflydelse på udenrigs- og sikkerhedspolitikken, men efter debatten i dag tyder det jo heldigvis også på, at det har lange udsigter.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Vi går til anden omgang.

Thoft (SF):

Forsvarsministeren funderede over, hvad formålet med disse forslag var, og jeg er ked af, at heller ikke forsvarsministeren eller hans embedsmænd rigtig har fået læst bemærkningerne til forslagene. Formålet med forslagene er en alvorlig bekymring over, at Danmark deltager i øvelser, der bruger atomvåben. Det er en alvorlig bekymring over, at vi deltager i øvelser, hvor frihedsrettighederne indskrænkes, og i dag har vi hørt den konservative repræsentant sige, at det da også er muligt, at det bliver tilfældet. Og det er en ængstelse over, at den politiske beslutningsproces kan glide Folketinget af hænde allerede i en kritesituation. Disse tre hovedargumenter vil ministeren også finde i vores bemærkninger. Det er det, der er formålet, hverken mere eller mindre.

Der er heller ingen hulhed eller dobbeltspil i vores linje. Der er helhed i det, når jeg tænker på SFs fredspolitiske linje. Vi ønsker en nedrustningsproces. Helst ville vi af med det hele, men det er vi da realistiske nok til at erkende ikke kommer på én gang. Det har vi såmænd også erkendt, da vi stillede vores ændringsforslag til finanslovsforslaget i aftes, for vi ved da godt, at vi ikke slipper af med forsvarsudgifterne på én gang. Om ikke andet er der da nogle af ministerens embedsmænd, som skal have ventepenge, og andre skal have almindeligt opsigelsesvarsel, så vi slipper jo ikke af med det hele på én gang. Det erkender vi, og derfor har vi heller ikke i år, sådan som vi plejer, indregnet denne be-